

Andrej Lutman

LUŠČENJE

Zagledana je bila naravnost predse, v mejo med pločnikom in daljavo. Dajala je videz, da se ji pravzaprav ne mudi, da le iz navade tako hitro stopa – tista lepota histeričark. Sloka postava in njen videz sta delovala kot prikazen. Prikazni pač nimajo sence v smislu teme, ki je uslužna telesu. Peketanje pet in rahla zasoplost sta šli mimo, ko sem jo srečal. Nisem je uhitel ogovoriti, se ji nasmehniti – no, ja, tega pravzaprav ne: preveč ceneno se mi je zdelo. Morda bi kurca ven stegnil? sem pomislil. No, drugič, saj sem jo nameral zalezovati.

Prikazala se je bila kot prva, katere mimohod je sovpadal z določenim dogodkom – sočasnost in taka jajca. Sedeli smo v bifeju s stekleno steno, ki je mejila na ulico. Pa je bilo bridko nam vprašanje za mizo: na kaj se osrediniti? Kaj ali koga, katero, le zalezovati? In prištorkljala je mimo s prijateljico in tudi sodelavko. Kako prozaično. Ta slepa sla po proletarkah, ta vonj prezračevalnih naprav.

Ko sem bil izrekel vprašanje, katero da gre zalezovati, pa je vrgla par oči vame – v mimohodu na oni strani stekla in dima in ritmov bifeja. Dan je postal svetlejši, popoldan je kazal na zrelo dopoldne, pa bil je večer, kar mlada noč, ko se pravzaprav odločaš, kaj in s čim boš. In si izginila za vogal stavbe. In v trenutku me je spreletelo: kako te najti?! Pozabljal sem, da sedim za mizo v bifeju, da je bil še zgodnji popoldan, da pa bo kaj kmalu nastopil večer in z njim je bil ves pomen tega bifeja, ki je imel najudobnejše stole v mestu, kjer so ti bile pripravljene postreči še pozno v noč, kamor si bil prihajal tudi proti jutru, v katerem lahko počenjaš vsakovrstne stvari in raznorazna početja. Vse se je izvedelo in vse se je pozabilo, kajti bilo je mnogo vsega, vseh podatkov, novic, šal, opisov, pretiravanj in laži, ja, vsi pogoji so bili izpolnjeni, da se lahko porodi legenda vsaj krajevne narave.

Tako sem še isti večer razpredel vse mreže med šankom in mizami ter zvedavo povpraševal naokoli, da bi kaj izvrtal o njej. Poskušal sem jo opisati, iz tiste hiteče sohe iztiskniti, da je rjavolasa, sloka, daljšega nosu, a ne nosata, da je na prvih izletih od doma, da je nezaupljiva in sramežljiva. Morda

občutljiva na obešenjaški humor v dobrem smislu. Kaj pa sploh povedo ti podatki, pa so sploh pravi? Je lepa? Je lepotica? Ne, ni lepotica, moški se niso še ozirali za njo. Se je bolj ona po nas. Vame? Kot mačka, ki pride k tistemu, ki jo nahrani. Ni pa imela vdanosti psic, ki poližejo vsako rano.

Dejavnost, ki si jo tudi lahko privoščiš v mestu, je obiskovanje knjižnice, kjer lahko srečaš ljudi vseh vrst. Tako se mi je seveda pripetilo, da sem jo tam srečal, ko je imela polno naročje knjig, prav kot polena, pa se je počasi in še z razmislekom, da ni morda še katere pozabila, bližala pultu s knjižničarko, ki ima pristrčno razvado, da preudarno in pridno oblikuje številke, ki jih prepíše iz knjig. Vrsta pa je postajala daljša. Lahko sem se jo dodobra ogledal. Ja, prav toliko, da še ni bila nosata. Mi je pa že vzšla podoba, da ima vedno pri roki – ali pa celo v rokavu – kak robček, s katerim si ob trenutkih naslade in smrklja vanj zavija nos in piha. Uf, pač tega ne prenašam, sem si vztrajno ponavljal in ocenil, da ima lep nos. Bi ga kar takoj poljubil, ali pa zunaj na soncu, saj so nosovi vedno vsaj malce mastni, pa se pojavi tisti odblesk, ki me kar zmede. Sploh pa namaziljena ženska koža. Morda pa ima tudi kakšen mozolj, ki si ga s kremico prikriva, sem razmišljal, ko smo se približevali pultu.

Kako bi jo prvič nasadil? Vsekakor še dodobra oblečeno, mislim pa, da iz ozadja. Da bi imel lep razgled na njen nos – od zadaj in s strani hkrati; skoraj tako kot ona.

Kaj le bere? me je zanimalo in sem se poskušal prebiti bolj proti njej, a ni šlo. Starki sta se bili zagovorili in razgovorili, da si jima moral prisluhniti. Vsi v vrsti smo ju poslušali. Mleli sta vsaka svojo mentalno drisko, žlobudrali in padali v zamaknjenost samogovora. Na smeh nam je šlo, ko smo ju poslušali. V takšna in podobna pobožna stanja padajo le še okoreli pijanci, ko v vlažnih jutrih tolčejo prve tekočine po svojih zdelanih grlih, da čez dan ne hropejo več toliko, ko pripovedujejo svoje prigode, pa bolj govore z molki med besedami in z ritmi, ki jih s požirki povzročajo. Ritem njunima pogovora smo dajali s počasnimi premiki nog.

Je že oddala kartončke, še krašenje števil, pa bo šla, ja, pa kaj naj? Pa sem jo kar zijal, da si jo čimbolj zapomnim, da obudim njeno podobo, kadarkoli bom hotel. Prstan ima na levici, na sredincu, verjetno zatega in s kamnom. Uhanov nima. Z bokoma se dobro giblje, z mnogo vetra med stegnoma.

Potem si odšla ven. Nisi me opazila ali pač, ko si z odvrnitvijo glave dala od sebe določeno vest – kretnjo kot namig. Ali pa si samo jaz vse to tako razlagam.

Nedolgo za tem sem jo srečal ponoči, pozno zvečer, ko se je vračala vsa zamišljena, togotna in odsotna, vsaj tako mi je delovala njena podoba. Ko je zavila po ulici, se je prav blizu zaslišal pasji lajež – hodila mu je nasproti, ko je izginila iz snopa luči na kandelabru v temo. Kot bi bila vdana nečemu, sem

bil takrat pomislil in upočasnil koračenje proti središču mesta. Ne poznam je še po imenu, me je prešinilo. Brezimenka. Koliko obrazov ima in koliko imen, sem duhovičil, ko sem s pričakovanjem preživel ostanek noči v budnosti, da naslednji dan čimdlje spim, saj ona hodi naokrog le popoldan ali zvečer. Vsaj meni jo je uspelo le takrat videvati. Nato je nastopilo obdobje strogega nadzorovanja dogodkov. Kar vseh, ne le zvez s tabo.

Odslej in poslej te enačim, angeli priklica pa delujejo, odmevajo, kličejo enačaj.

Kako naj vse sklepe v zvezi s tabo prepletem in spojim v eno samo nakano, v eno življenje v sebi, v sobi ob sebi, v stik s sabo? sem se spraševal, ko nisem zaspal in sem čul v noč, v hrup mimo okna vozečih vozil, v praske-tanje ognja v lončeni peči, v trke nočnih udov. Kako naj si spravim s poti vse, kar me moti na tej poti? sem sebe spraševal do jutra, ko me je od vsega še najbolj imelo, da bi si nekaj – karkoli – zbasal v usta, si vase zabasal vse mo-teče, da bi me preplavilo in si ne bi več imel kaj za poočitat. Pač pogin.

V jutro so me pospremili hrumi in poki glasno in prepričljivo, da nisem odlašal s poležavanjem, potuhtavanjem o vsem in tudi o marsičem, naslanjanjem nad trenutnim položajem, nisem odlašal in sem prec vstal pokonci s tistim gibom, ki ne dopusti odlašanja in ne prenese odstopanja od namere. V zatlačenem in soparnem dopoldnevu mlaja sem odhitel v knjižnico, saj sem te pričakoval. S svojim pričakovanjem sem ti nastavil vabo: kaj le privabim? Bolj tolažil sem se s takim stavkom in si preganjal dolgčas na vsakodnevno isti poti. In: v gruči na stopnišču si izstopala. Spet sem vohljaj in povpraševal. Poješ s kitaro. Hmmm, kaj naj si le mislim ob tem. Na tvojo lepoto brni kakšno drugo glasbilo in vabilo je bilo neizogibno in šla sva v prostore zelo blizu in si mi zapela struno prek glasilk do zariplosti krvi.

V trudu in studu, v obleganju zidov, v utripanju src sosedstva. Sosledje ritmov, žaganje kitar v zvočnikih, čiščenje usnja, britje, zlaganje pogleda, pri-prava na vznik novega namena.

Enačaj, daj lepe predstave rojem naletov angelov apna!

Kot preliv me je sledilo občutenje šibkosti, žalosti, kot bi vse prejšnjih dni prišlo zdaj nadme in se ne neha, ne pojenja zaganjanje za dogodki, ki bi mi te prinesli. Postajam pizda, breg, sotočje, obala, ki čaka, da se vgnezdi vanjo senca samice. Vsa takšna občutja so mi predstavljala vsesplošno bremje ter ovirje. Naj žensko privabim s svojo ženskostjo! so mi bile misli tistih časov. Misli kot preliv dolgočasenja. Naj se ti prepustim zanetiti me! Da vzniknem vate!

Na večernem fuk obhodu sem ti pomahal, ko si se s prijateljico, ki mi žal ni všeč, naslanjala na šank, puhala dim od sebe, si srkala iz šalčke, bržčas čebljala, se prepuščala ogledovanju in speljevanju. Zgoreval sem v sebi, prepuščal želje pozabi, si razpuščal jok v sušo.

Angeli nocoj opravljajo dejanja odprtja in nakan.

Lovljenje na poglede, ko se zmuzneš mimo še hitreje kot zdaj, ko te dohajam, ko te sanjam. Takrat sem jo spustil, Brezimenko, sem bil pustil, da si zdrsela ven, v večer in noč. Sem hodil za njo, za sledovi tvojega vonja, za stopinjami tvojega molka in bledega smeha. Ah, saj prisedem le, ko si vesela, ko si spet primerno zdolgočasena in ko me ne čakaš. Tedaj te premestim v kavarno, včasih še prej popeljem na kratek sprehod skozi bližnji park na glavno mestno ulico, pa v park nad njo, kjer postojiva, objemava se ne, poljubljava se ne. Dihava si v oči.

Za mizo s kar se da udobnimi stoli nato počivava, se zvito drug drugemu nasmihava, drug drugemu znova prava zabava. Krotovičiva vršičke misli sluha v lug prostornega dima. Pobralla si mi kri v rdeč vžigalnik, povabila si me bila vase, ko si si jela jemati enote razdalje proti izhodu. Iskal sem napake v svojem sistemu zvez in navezav nate, še na tiste v otroštvu, bolj poznem, ko sem si ga že vneto gonil, pa sem te lahko opazoval pri obešanju perila. Tako blizu sva si bila že takrat – nisva se bila opazila, na zunaj sva bila bežna znanca, pri igrah nisva sodelovala, svoje boje sva zase bila. Le drkal sem nate vztrajno.

No, napake. Morda vse razdalje, ki jih zmoreta telesi, ki jih zmore najina sla. Naj sva brez razdalje! Naj se upodobiva na vseh spletihi najinih nihanj!

In je napaka, ki je tista prava snov za vžig svetlobe, ki te res pokliče čimbliže, ki te ne zaslepi s svojim bliščem: je pač mrena, ki izžge, kar ne sodi zraven teme. Uk ni napak; so črke in so glasovi, so kaplje in so sumi. V kaj se odpiram, ko se zaprem?

Apno dviga ob edinosti odmeva enovitost tarče.

Kot blisk megle se odpre pred mano vzbrst dojemanja, ki mu večkrat še nisem kos. Po kosih se utira vame zev za možnost tudi takih posegov, ki jim še ne vem imena, ki jim še ne vem besed, ki jim še ne vem misli ali slik. Ni ti likov nimam. So le sledi nečesa, kar mi te odmakne, kar mi te oddalji, saj mi vzbrsti drug namen, drugačna nakana se me lasti. So brizgi, ki mi gredo do živega, ki me tudi hočejo živega, da živim zanje. Kje si sedaj? Kjer si, se daj!

Na poti v mesto sem izgubil nadzor nad sistemom, ki sem ga vnesel v svoje dojemanje življenja. In takoj udarec po zavesti, da me je zaneslo od namer po njej stran, v blodnjo po dežju, v tisto: kar hoditi, pa obležati kar kjerkoli, v sprenevedenje ob smelem soočanju s sledovi nečesa, kar se kasneje izkaže kot popolnoma odveč snov, kot polnilo za dolgčas, kot seme dvoma. Izpad sistema pač povzroči sistem sam, a kaj lahko počnem s takšno ugotovitvijo. Ni in ni te. Lahko le poslušam zgodbe o njenih pripetljajih na delu, lahko jo srečam vsakič, ko se mi le zljubi priključit se na njen ritem pohodov naokoli. Prideš, ko vem, da prihajaš, se mi bližaš, ko te skozi prejemem.

Angeli pa prosto prispevajo ogromno količino enega.

V sprehajanju od bifeja do gostilne in kavarne sem ji v trenutku zmedenosti – kako pravšnji trenutek je to! – pridržal vrata, ha, si me pravzaprav najprej pozdravila, pa pozdrav ni bil čisto meni namenjen, pa sem bil zmeden, ko sem moral v nekem trenutku ležernega posedanja v kavarni, prav v kotu, hipoma skočiti pokonci v vis: šla je proti vratom, še z eno prijateljico, zanihrano ..., sem skočil do vrat in jih ji pridržal – kot da grem ven. Glede zmedenosti pa tako: vso sprejemljivost, ki sem je zmožen, včasih še podkrepim, pa mi spolze potem iz zbranosti vse te navezave in njih niti. Ja, včasih pretiravam s podkrepitvami, pa se dajem z ugodjem, ko naklepam užitke.

Jam, njam, kaj je le to jamranje potrebno. Mi pač ni uspelo, da te zaključkam. Tako sem se spraševal o njenem namenu: ga sploh ima, je kaj primerljiv z mojim, je to sploh pomembno, kaj se pa grem, kaj pa nameravam?

Ampak ris in nalet načina angele prinese.

In sem se zijal v ogledalo: nisem videl ne tebe ne sebe ne kar bi lahko kakorkoli poimenoval. Prevetril sem se v sanjah in sanjal sem se na vrhu planine; vse je družil veter, ko se je gostil z mrakom. Z daljšanjem dne je postajal mrak popadljivejši, bolj se je zalegal, kjerkoli se je le zmogel. Sejanje saj sanj.

Ko vse mine v spominu, da je tistega dne obstajal svetel oder sveta, ko si mi bila skozinskoz v mislih, srcu, jajcih in naporu, da te že končno izsledim, zalovim in naskočim: hotna kobila v sapi nog, sloka srna v vrisku prska in nasajevalnica si. Za zmeraj zaznamovana in zaprisežena hotnica in svečenica. Da ti spletem svetlobo z mravljami, hitečimi po hrbtenici.

Angel lovi nove dogodke obetavnih otrok dogodivščin.

Stal sem na mestu, kot bi nekaj tuhtal, ko je šla mimo, pa sem tuhtal le o tem, če si me opazila, kako si izvedla očarljiv gib med nasmeškom in zadržanostjo. Pa sem zastal v vsakodnevni hoji mimo trgovine, ko je prišla iz nje, me bežno ošinila kot še marsikaj, postala, ogledovala izložbe skupaj z neko čudno isto prijateljico, zamišljeno, s skoraj nič opazkami glede nudečega se razstavljenega blaga. Pravzaprav si lepotica. Dvakrat sva se in sva si pogledala v oči. Pa sem prav štel?

Ko si me sredi popoldneva obiskala, sem bil kar malce presramežljiv, saj sem ti ustregel zgolj z nekaj stavki, malo daljšimi besedami, ki sem jih še zategnil, da so še dolgo izzvenevale, še tudi potem, ko si že bila odšla, pa sem te vseeno čakal. Z mrakom sem se še bolj potuhnil. Da me ni. Bilo mi je samotno. Da popolnoma izdolbem prostor zate. V sebi ti moram vzgojiti parcelco.

Ko kraljestvo izraža zgolj trpnost, je bila družna ugotovitev za mizo bifeja, ko sem na ves glas prečesaval stvari okrog tebe. O tebi bolj malo. Vse možne navezave: kako te le še slediti, kako dopustiti tvoji godnosti, da steče vame. Vse predstave o tebi mi tako malo povedo. Kot bi jo gledal, kako izgi-

nja v jutranjih meglicah, v spodnjicah, spuščениh do nog spodaj, in objemaje nebo, ki ga s svojim telesom sloči.

Ko je zvečer končala drugo izmeno, sem z natančnostjo ure koračil po glavni ulici, te srečal pred izložbo revij, ko si se hihitala s sodelavko, ki je bila tudi tista prijateljica, s katero sem te pogostokrat videval, pa nisem vedel, a je ena – ona – sama, sta v paru, vas je več. Da imaš svoj krog, ki ga vrtiš in z njim mešaš štrene?

Ajda angelov edini tvorbe prostranstev igre odondod.

Srečala sva se sredi dopoldneva pred slaščičarno. Vse je že kazalo, da te povabim noter, pa na kako sladkarijo, pa sem kar mimo zavil, se zvil po stranski ulici, oh, tako me je utrudilo že srečanje s tabo. Včasih, bolj poredko, res, pomislim, da sem se slabo namenil, da merim zaman. Ko je veselje le premor med razočaranji.

Pa tiste sluzave minute srčnih utripov do brizganja v rjuhe, do brezhibnih gibov kože naravnane sličice in predstave o vseh njenih rajcih in silnih predelih slin, tika in toka beline, o, zenica kožnih gub. Me gleda, ko se srečujeva?

Postala si podoba davno drage mi osebe, s katero sva imela mnogo skupnih zaplodov dogodkov in njih sprememb namembnosti in cilja. Z grivjo lučjo obdana je jezdila skozi mesto, od mize do mize, od prireditve na prireditve. Imela je telo, ki ga ne zamenjaš. Je samodejen organ za gon. Z ljubeznivostjo sva gladila najine dlake.

Znova je bil večer moje fuk lovišče: z nameravanjem sem te srečal, ko si se vračala proti domu. Nastopila si dokaj samoumevno. Si se sprehodila do mene in se v nudenje dala. Za nasajat!

Rušenje zbranosti in odpovedi naredi red.

Razpuščena si si utrla pot. S svojo lepoto je raznosila naokrog tvoja senca mnogo čudes, ki sem jih vestno razbiral, in bil na neki način žalosten, na neki način predan slutnji, da greš res le zgolj mimo. Da prideš in ostaneš obiskovalka.

Namen raste zastran fuka mnogih.

Vse ritme, ki sem jih bil vpeljal v svoje življenje zaradi lova na podobe tvoje bližine, sem moral še pomnožiti z novimi iznajdbami glede svežih sledi odmikov od tebe. Kako pa naj vem, da si res godna za tisti nalet naprezanj in vaj, ki sprožijo dogajanje, ki ga ne pripišeš ne telesu ne sanjam ne svetu. Ki je odondod in vedno v tebi. Ki je rajanje v ritmu glasbil, v korih rok in senc in kapljic kože in ust. Ki hodi z migi in zibi, ki jo nanosi, svežo misel namiga, svežo sapo iz ust. Tako v razvrat. Nisem te pogrešal.

Ves angelov dar ali lastno poimenovanje.

Zarezal sem si svoj prav v besede, ti jih izrekel, pa nisi šla nadnje – si jih sploh slišala, doumela? Da kdaj da se je vendar začelo, pa vsi opravi gleda

tvojih sestavin. Pa čakanja in kanjenja nadte; nad njo pa spet spev tišine in mrakobnosti. Morda res le v čista razbohotenja poltenih skomin in vriskov stiskanj sline in vseh sokov. Z vsakim semenom, ki ga vase namenim, si popolnejša.

Obstaja buljenje: angel v angelu.

Razhudništvo tvojih stopinj in premikov, ko te res prav že ves blesav pričakujem. Ja, stoži se mi po njej, po vsakem liku, ki mi te preoblikuje v nasladno popotnico, v slačenje in vžig lupine, da sem v plesu – sam, kot vedno – poskušal izvabiti nasmeha teh oči, ki zijajo vsak večer v ogledala okrog in okrog plesišča. Sem ti z drobljenim kozarcem dopovedoval, da si vedno dobrodošla, da šepečem svojim igračam, medtem ko te čakam, ko te motim, da ne greš še domov, in čakaš, da si izmislim še kak trik, da te zamotim.

V plesu sem vil vse tvoje like in splete nočnih premikov kože in senc in hrupov stavbe, ki sva jih povzročala. S tvojimi slikami. Z nago gladino oblin.

Na obronkih apnenca leži mrk rasti.

Sem te s sunkom dohitel, te skoraj podrl na pločnik, o, saj sem skoraj hotel to, si si mislila. Hm, ne vem, če spomin začne svoj čarni ples in če les zasveti s sijem, ne vem, a srečal sem bil mnogo žensk tistega dopoldneva, da sem si tako dal duška, da se nisem več oziral na vse, kar me je sicer motilo. In v knjižnici spet zelo dober ulov. Ha, sem moral knjižničarko pravzaprav zasliševati, da mi je dala podatke o zelo lepi in mili podobi, ki me je prese-netila z drznim odhodom ven – mimo mene, ki nisem obstajal. Mrk sem videti, sem pomodroval. No, oborožen sem z naslovom in mi nisi več mogla uiti kam dlje. So se pa začeli zahtevnejši postopki.

Obisk luninega obhoda angelov gibala.

Vse in ves v pripravi, da se povzpnem do vznožja jame, ki nudi razgled na vzhodno hribovje. K obetu za jasen večer bi prišel prav tudi kak drug pri-boljšek, pa nič zato, saj ne zaleže, le spomin dojema svoje in vznikne na pla-no zavesti davna in še dejavna slika tiste, ki me je z dojkama do brezumja čutov razvedrila. Podila sva se po bližnjih grapah in nad previsi, se na goz-dnih poteh pofukavala, brez zadrege glede udobja in brez kakih posebnih zadržkov nasproti mravljam, žužkom, metuljem.

V praproti petje zadrž. Nebesna palačinka je zamesila pogled vase: špri-ci želja o vseh skominah in pretečih užitkih, da se obilje kar razcveta in naj se ne neha.

Ud označi lego ksebne določbe obilja.

Ko te je največ, izgineš, si najdlje, te ni, si sploh kdaj bila, boš, bodeš? V mrzličnem nizanju dogodkov sem se prebijal z mislijo na popoldanski izlet na južna hribovja in morda čez. Srečeval sem te na vsakem vogalu svojega pogleda, v žepu sem nosil tvoj naslov, vse, kar pravzaprav potrebujem, da te lahko obiščem, pozvonim in še potrkam: ko se mi razpiraš, nimaš podobe – si svoj sij.

Si obilje odpiranj daljavam angelov.

S prijateljico sem odpotoval v mesto in v knjigarni sem zagledal dobro mrho, ki me je kar vabila bliže, pa sem doživel pristop zelo dobrega znanca in razblinjanje misli na karkoli v do vsaj delno dogledni prihodnosti; pa kar nekaj trenutkov je trajalo, da sem ujel med njima srž spora. Mrhovinarsko dobro sem izkoristil svoj položaj nepristranskega opazovalca, hkrati pa sem hlepel po čisti prihodnosti kaj kmalu. Pogostitev in praznovanje, ki je sledilo, ne odtehta tega, da zdaj in pa kdaj pa kdaj hodiš okrog mene, kot da me ni v tvoji bližini, da sem bliže sebi, se ti zgolj zdi.

S prečesavanjem tvojih sledi in dogodkov se mi dogaja, da ti le še sledim, da nisva vštric, da kdaj pa kdaj ne vodim. Slednik svojemu gonu. Tisto nameravanje tako slabotno in z zanemarljivim deležem tvarine uspehe. Tole moje cedenje kljub vrhovnemu namenu razgibana os smeri. V vse smeri naravnana srbečica zaganjanja.

Popravljanje zadrege in zadržanosti angelov.

V obupu zaradi gona po tebi sem ves blesav vrgel kovance po mizi – vrstile so se zelo lepe prerokbe: iz nedolžnosti v prijateljstvo, pa pot do tega bo šla skozi propad določenih stvari, ki so s tem povezane. Hm, pravzaprav nič novega, pa vendar sem potem še dolgo tuhtal glede tega nujnega razpada: kaj pa počnem? pravzaprav? ko se gonim za tabo kot pes po stari sledi? Ob srečanju je odgovarjala s skomigi ramen, namigovanji, da ne ve še popolnoma; saj bo. V obupu sem dolžil za nastalo lastno stanje vse drugo in druge: bedno usodo sem imel za izgovor, da sem se lahko sam sebi smilil, vse znanke in znance sem krivil za brezbržnost do mene, prijatelje in nekaj prijateljic sem še hranil za najtežje. Pa pride najtežje? Še slabše ti bo, se mi je glasil odgovor nekje desno zgoraj sebe.

Sem s čustvi skoparil? Ko sem jo ugledal, ko si govorila z mano, sem bil odsoten do nje. Tebi sem se posvečal, ki si varovala svoj vonj zame, svoje belo meso oči. Tako sem znova lovil minute, da sem se sprehodil vzdolž glavne ulice ravno pravi čas, da sva se srečala, sva se pogledala, si kar izmenjala nasmeha: le lep pogled v pogled. Vse sem vas videl, vse, ki ste mi izgovor, da tako sam sebi kroge zaokrožam in se sebi v rit režim zaman: okrog žepa v rit! Vse podobe blodnih večerov in noči, ki sem si jih zmetal pred dremavi zenici, so se zarinjale vame, ko sva šla drugega mimo drugega v noč in svetlobo svetilk ob cesti.

Angeli pa nanašajo apno ajde.

Kljub odhodu, premiku v drug kraj, v večje mesto, sem bil nemudoma soočen z mnogimi njenimi potezami: igranje na kitaro in prepevanje zraven – no, me ni ganilo; polglasno govorjenje in šepetanje, ko mi ni bilo jasno, kaj pravzaprav govori, in včasih niti tega ne, komu; predano zaziranje zenic vame; odločnost, ki me zmede. Kot bi me vedno nekje čakala.

Abranki dogodkov obrode poljube angela.

Sesedanje v kavarniškem prepotenju, zaziranje v dežne kaplje, v barve dežnikov, ki so špikale skozi sivine oči, skozi strop neba. Že sem mislil, da je vse zaman, da sem zamudil nocojšnjo priložnost, pa si v času tega razmišljanja in predajanja temu razmišljanju o tem prišla mimo okna in se obrnila: trikrat sva se obrnila drug v drugega. V temi dežja in večera in medle svetlobe sem videl koničke tvojih zob. Vznesenost ob nedvoumnem in nedvoumnem znaku me je vodila še v brezmejno predajanje razvratu vlage, mokrote, fajhta in zadihanosti, sape, slane rose kože. Pripeljal sem se z neznan-ko, ki me je pobrala, ko sem kolovratil po cesti s plesišča proti domu. Brez besed sem se prepustil vožnji in mislim, ki pa so zamirale. Pojedina nič. Vznesenost, ki me nosi v razvrat, se kaj kmalu izkaže kot nenadomestljivo si-to mojemu okusu, željam in hotenjem.

Prepletanje pasti, smeri angelskih kazanj.

Vse izdrkavanje postane zaman. Vsa predstavljanja in vsa tista predpo-stavljanja o moči slik in lastnih moči postanejo navlaka, ki mi te oddaljuje, ki mi te spravlja v večje in še oddaljenejša razdalje in daljave. Spanje, dremanje in utripanje s semeni in slikami. Scuzanost postaja zanesljiva razvada.

Zamenjava in zagon angelov.

Moral sem vsaj delno presekati vse te ritme, ki sem jim služil, ko sem se predajal nakani, da končno že najdem to žensko, ki me bo zakoličila do te mere, da se skupaj usmeriva, pa sem se tako napotil na vrh hriba. Po deblih sem iskal pizdice iz lubja, izrasline na deblih, pribežališča volhkkih misli. V daljavi je gorelo in se dimilo mlado drevje, iglavci. Nenehno sem se pogovar-jal, pozneje, pod večer, ko sem se ravnodušen in malce bolj celovit zasedel v kavarni, pa smo govorili o poginu rib, o reki, ki se suši, pa o suši svojih želja sem se spraševal, a bolj malo razgovoril. Kronal sem se z obiskom plesišča, tam rogovilil, jo iskal, podoba zadetka, pa nak, nisem je ugledal. Le nekaj be-sed in vodeni pogledi. V živčnosti sem se znesel nad dežnikom, da mi je v ro-ki ostala palica.

Ajda nakaže apno angela.

Bolj kot sem silil nad tabo, bolj sem bil osamljen in zatežen, kar obtežen s tabo. Bolj s svojim namenom po tebi, po njej in vseh. Toliko možnosti, pa tako malo priložnosti.

Dosežek obeta pregled angela.

Razdražen in siten in nepotešen sem razsajal naokrog, sejal si sprehode, ko te morda srečam kje v divjini, na samem, da ne boš več zakrita s prijate-ljico, da ne bo več mrak, ko se ti mudi domov, da ne bo več česa preveč.

Pride sam angelski korak.

V svoji žalosti sem se tolažil z jezo in se igral s trenutki, saj sem natančno

vedel za tvoje poti, čase, ki te vodijo, kraje, ki te vlečejo, hotenja, ki te določajo – tudi v trgovinah z oblačili sem te srečeval, pa poznam tvojo barvo in perilo, še preden se kitiš. Pa me ne gane. Prah postopa po podobah. Lahko te izberem kadarkoli.

Sedela je v kotu gostilne, pila po slamici, mi pokimala brez premika ustnic. Morda bi ji bil moral posoditi dežnik, kar tako, na sončen dan.

Prepotil sem se v podenju za svojimi sohami drkov. Vsakokratno cinca-nje med eno ali drugo njeno podobo, spraševanje o čistoti svojega nameravanja skozi sledenje in nadomeščanje osamljenosti z bojem za fuk so bila področja, na katerih sem bil pustil vso svojo zalogo moči. Ostajal mi je čas.

Radost angeli dele redno – enkrat.

Mislil, ko sem bil v knjižnici in videl žensko, ki mi je zelo všeč, da ni vredna, da se sploh z njo ukvarjam. Zdaj, ko samevam, ko cincam glede načina nadzora nad dogodki, glede strogosti in enakovrednosti in enakomernosti pokazateljev. Ni vse to zgolj občutek, da zaudarjaš ob tuširanju, ampak bolj samoprisila glede vezave na določen tek stvari oziroma tistega, kar imaš za nit, za vezavo spominov, za svojo zgodovino. Tako sem bil sam s sabo odmaknjen sebi. Včasih sem še poprijel po njeni podobi, zgolj bolj po kaki izmed njenih podob, sličic za dolgčas.

Angel stresa in siplje prigode.

V celotnem ustroju nadzora dogodkov sem imel pravilo, da nadzor nadaljujem ne gledaje na izsledke, glede na vse posledice, ne glede na vse v korist ustroja nadzora.

Tako da sploh nisem bil presenečen, ko sem se skoraj zaletel vanjo pri izhodu iz banke. Stala si tam kot kip nepremično. Moral sem se ti postaviti zelo blizu in skoraj tik ob tebi, da si premaknila glavo in – uf! – odvrnila pogled proti izhodu iz banke, kot bi hotela vstopiti in se postaviti v vrsto, samo da ne bi bila soočena z mano. Da nisva stala drug proti drugemu, drug proti drugemu. Očitno in odčitano.

Naredil sem še krog do prodajalne z zelenjavo, si ogledal izložbo z ličili in dišavami, zakoračil znova proti banki z druge strani, da sem te še ujel v hrbet, se zazrl v tvoje odhajanje. Šla je proti pošti s svojo materjo. Hodili sta, kot da nosita kako staro, že od moljev nažrto obleko v čistilnico. Vedno temni, vdova s hčerko. Opažal sem jo ob vseh letnih časih. Kot svojo glad po ženskah.

Kseбно prepletanje angela lovi igro.

Odločil sem se za osredotočenje nanjo: da te dobim k sebi, da ti se zazibam. S klicanjem angela sem se osredinjal nate. In skozi njo z vsem na strani. Stran! Z vsem, ki nisi ti!

Eno angela kaže apno razgleda.

Že misel nanjo me utruja. Preštevam napake, seštevam vse, ki so potem

šli z njo, ki so še dandanes z njo. Koliko podob imaš, kolikim si podobna bolj kot meni? In kaj bi z gonjo? Nedvoumna vprašanja za dvoumnost početja.

Odhod enega koraka, odhod prehoda.

Dopolnjenost in zasičenost vseh obsedenosti z ženskim, z lastnostjo luknje, prostora; je točka vrelišča, ki je pogojeno v vseenosti, v naključju nujnega. Stalno sprenevedanje, da sem lahko v njeni družbi ali pa vsaj v bližini in da lahko preverjam svoja najnovejša čustva do nje in čute nasproti njej, ki le ždi in mi že preseda s svojo podobnostjo moji zasedenosti. Iskanje že najdenega kot najdevanje novega cilja istega – vedno enega in istega – premika: v žalost in soparo odmika.

Mnogi gibi mnoge namene množe.

Brezbrižno in po ustaljenih vzorcih sem občeval z ljudmi, ki so me obkrožali na koncertu. Iskal sem mladenke, pizde vseh baž, pa sem se z žalostjo paril, pa sem se z zavistjo bil: je sled odprte opne telesa, ki vase kliče, povampirja okolico. Tako sem bil nemudoma deležen rahlega spolnega napada s strani docela mimo ženske, ki me je morda za koga zamenjala, morda sva se bila nekoč poznala, morda se bova nekje kmalu spoznala поблиže. Morda pa se je v njej, v njeni podobi sešla vsa podobnost s stranmi žensk, ki jih ne poznam, ki me še vabijo s svojo različnostjo pojavnih likov, ki me še čakajo in jih čakam.

Hrabro, brez reda angel pride.

Ob sedenju pred gostilno v prvem močnejšem pomladnem soncu, vsi razgreti od razganjanja gonov in fukotožja, se zgodi, da pride mimo sveža novica o možnem premiku na svež zrak gričev in gora. Nemudoma v nujne premike, ki zagotove večji premik. Uspeh je bil na dlani in v mnogih čašah dopoldneva.

V dimu višav in rosi grape. Prihod, kurjenje ognja, tvoja hotnost in hote na ter hlinjena pozornost. Pač določeno razpotegovanje časa ob žuborenju vode, peki rib, pitju pogledov, prekajevanju z mrakom. Nespečnost v večeru, ki se preveša v noč, v jutro mukanja in pohlevne sape zore. Svežina udov zaman vabi na kakšen prav zdrav sprehod v rosno sveži in mokro svetleči se travi na bregu.

Kalnost apna miri obseg ksebnosti.

Poskus, še eden zadnjih: zamenjal sem si videz – postriči sem se dal, na kratko, na krtačko, še bolj. Naj mi odpade z lasmi še vse, kar mi te oddaljuje! Kljub vsemu sem se udeležil stalnega sestanka o nadaljnjem nadzorovanju dogodkov.

Opis angela bo sestavil tvar.

Najprej sem te srečal, zjutraj, ko se je nagibalo v dopoldan, ko si ob cesti čakala, da te kdo odpelje kam drugam. Ustavil sem se, zagovorila sva se: obujala spomine na noč, ki sva jo preživela pred kratkim; par noči, največ dve, ja.

In spet, ko sem se peljal skozi mesto, si prav vame zrla, še postala, pa sem se peljal dalje. Nisem mogel zmotiti vožnje. Pa bi se spet pozornost nate odvila. Ne bi zdržala, sem ocenjeval. Cenil nisem več.

Mnoga ogrodja pomenijo mnoge navade.

Posedanje in pretehtavanje naklepov in pretakanj lenobnosti in postanosti. Zdolgočaseno nategovanje kože in udov. Srebanje vsakega svetlega trenutka do izpitja, do teme. Kaj lahko sploh pričakujem od teh višinskih razmer, ko ni v bližini prav ničesar, kar bi me kakorkoli rajcalo. Tudi ona, ki je bila edina tisti večer in še celo noč potem nekako na razpolago, ni kaj dosti opazila ne mene ne mojih namenov. Sicer pa: sem sploh imel namene? Mislim, da niti enega edinega: da bi se sfukal z njo. Pa še to ne za dolgo. Okolje naredi svoje.

Hotenje vabi angelsko svojino gneva.

Naveličan vsakodnevnih srečevanj s prazninami, kjer sem te bil pričakoval, sem se spet spravil na koncert v bližnje mesto. In: dopoldnevov nisem več preživel v brezglavem tekanju naokrog za tvojimi podobami, nisem več posedal ob vedno istih urah in minutah v zasedi, ko se boš sprehodila mimo; nisem se več šel osnovne igre – brez vabe ne gre, sem ugotovil. Ja, saj so se kar obešale name in zame manj znane tujke in znanke. Brez uspeha tako zame kot zanje.

Kar sestavljati krasna imena angelov!

Drži, sem modroval, ko sem se zaletaval vate brez zaleta. Brez naleta si se spuščala do mene in nazaj. Kam nazaj? Pa sploh kam greš? Si mi še prehodna? V očišče sem si dajal vse podobe tebe, vse prispodobe nje, ki me je večkrat zagovala v dvokrožja in zaokroževanja. V preslikavah sem senčil in bistril njene like in zlive robov ter okolja s svojimi naleti slasti. Preoblačil in slačil sem jo venomer in znova in znova. Imaš vse odtenke kože in polti. Spotene gube voljnih por.

Redčenje dotoka angelske težnje tjakaj.

V napakah in osami, v sprevidenju, da si mi tokrat dala izvrstno in enkratno izkušnjo z razvrščanjem svojih stremljenj po tebi. Nisi mnogokratna, nisi razpoložljiva zame. Samotnost mi ne odtehta osame.

Angel daje in odvzema možnost.

Presedlal sem na druga početja. Nisem te več sledil in te tudi nisem srečeval. Nisem se ti več nudit. Nekoč in zdaj in nekoč kdaj niso več obstajali ali še bolj obstajali kot kadarkoli prej.

Ksebno obnašanje obrodi pozno zrelost.

Zbezlan in našpičen sem tekal po mestnih uradih in od bifeja do bifeja in kavarne in prek vseh zablod sem sedel pred gostilno in si izstopila iz vozila, ki se ga učiš voziti. Stopila ven, hitro odšla do roba ceste, do pločnika, gibko odkoračila čez in navzdol po ulici. V osuplosti nad hitrim dogajanjem sem

skoraj pozabil srkniti iz kozarca. Izginila si v množici. V spominu mi je ostal le tvoj obraz v mimohodu čez cesto, ki ni kazal na mozoljavost. V krajšem krilcu sem ti opazil napeti stegni.

Enotno rojevanje gona angela navzven.

Ne opažava se več. Se opaziva? Hodiš in sediš meni navkljub. Ni več sama. Na kolenih mu sedi in piha dim in govori v smehu in prisrčnem vzdušju, ki ga tvori z novo pridobitvijo. Ne gane me, da me ni. Presajanje in vrtičkarjenje mora pač počakati. V prihodu je pohod, premik prek prvotne domene zalezovanja. Zasledil sem brezsledje, zasledil sem se.

Hodimo na obiske, na ure molčanja. In v spominu: upamo na zmago v bitki z brezupom. Preostanek, žlindra dogodkov pa ostane kot najčistejša osnova za nova zasledovanja, za nova klicanja angelov, za vnovična nadzorovanja dogodkov. Ostala mi je sled, ki je zvodila. Dlje kot bo vodila, dlje bom sledil. V lastnih luščinah se bom ostril s sledjo.

Z vrha strmeč v meglo, v točko, ki postane ploskev, ki postaja prehod za shod duha in tvojih trgov točk luči. S koncem angelskega dometa je končano sredoteženje. Ščemenje razbremenjenih oči daje nove vidike tvojih skritih prikazov sebe. Videvanje sva omejila na spregled in kazalo je, da nama zadoštuje. In še vedno sem jo lahko srečal ob vsakem času vsakršno in vedno vabljivo. Vame sega vonj preznojenih ust en tvoje vabe. Po luščinah si me bila izsledila. Vsak angel mi je odnesel svoj del in prinesel tvojega. Si vezivo mojim izletom. Strmim v meglo in oblake, ki pod mano mečejo strele nad polje stoječe vode in budečih se odsevov svetlob.